

[Korsgaard.]

centrale i Sagen, og hermed skal jeg for saa vidt lade den Sag falde.

Derefter vender jeg mig til Skive Bank-Sagen. Ogsaa her forekommer det mig, at man bruger en Masse Ord, som gaar udenom det virkelige i Sagen. Det virkelige i Sagen er for mig det overmaade simple, at der er faldet en Dom, som har været ret haard overfor enkelte og givet andre Frifindelse, og Anklagemyndighederne har — det siger de Bemærkninger, som den højtærede Minister fremsatte, i Virkeligheden intet imod — nærmest været indstillede paa ikke at gøre mere ved Sagen. Men paa Grund af, at de, der har faaet den haarde Dom, ønsker Sagen appelleret, siger man, at de andre saa ogsaa skal med. Det finder man er en forstandig juridisk Betragtning. Ja, jeg har aldrig haft stor Respekt for Jura, maa jeg tilstaa, og hvis dette skal være en forstandig juridisk Betragtning, bliver min Respekt ikke større. Jeg mener, at Juraen skal være menneskelig, og hvis den ikke er det, gaar den i høj Grad udenfor det, som den rettelig bør være. Her maa jeg gentage, hvad jeg sagde i mit første Indlæg, at for mig at se kan det aldrig blive menneskeligt rigtigt at forlange, at nogle Mennesker, som er frikendt, og som man under visse Omstændigheder ikke vilde gøre mere ved, skal paa Grund af, at andre Personer foretager sig et eller andet, udsættes for den i hvert Fald med et mildt Udtryk sagt store Ubehagelighed, som det er at have en Sag for Domstolene her i Landet.

Jeg har derefter et Par Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. At man ikke, i hvert Fald foreløbig, vil imødekomme mig med Hensyn til Hurtigtogsbilletter paa korte Strækninger, forbavser mig ikke, men jeg haaber, at det skal komme inden saa svært længe. Jeg maa sige, at det forbavser mig, at man paa en saa stor Station som København ikke paa en for de — om jeg saa maa sige — sovende tilfredsstillende Maade kan finde en Plads for dem. Men ogsaa paa dette Punkt haaber jeg, at man inden saa forfærdelig længe maa komme til en forstandigere Ordning.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt angaaende den Udnævnelse, der nylig har fundet Sted. Det vil jo vides, at vi fra konservativ Side er gaaet stærkt ind for, at man, foranlediget af de sikkert efter alles Mening uheldige økonomiske Resultater, som Statsbanerne hidtil har givet, maatte lade Forholdene undersøge af en Ekspert. Hvad er det nu, der sker? I og for sig kan man jo ikke sige, at det er en Ekspert i den

Forstand, vi nærmest havde tænkt os det, der skal undersøge Forholdene, men alene det, at der sker en Personforandring og det saa radikalt, som jeg maa sige, det sker i det foreliggende Tilfælde, kan for mig at se meget vel være noget i Retning af at faa en Ekspert. Jeg er af den Mening, at den Udnævnelse, der har fundet Sted, af mange Grunde maa hilses med Tilfredshed. Hvis man havde taget en udenlandsk Ekspert, maatte man naturligvis, som det ogsaa gentagne Gange er fremhævet af Ministeren for offentlige Arbejder, erkende, at han ikke vilde have det Kendskab til Landets Forhold, som en i Danmark boende Mand fornuftigvis har. Efter mit Skøn maa det ogsaa erkendes, at de Problemer, som ligger for, hvis Statsbanernes økonomiske Forhold væsentlig skal forbedres, ikke egentlig saa meget er trafikale Problemer, som det er dette Problem at indrette hele Systemet paa de Transportmængder, det være sig Personer eller Gods, som der nu efterhaanden er blevet for Banerne at transportere, og det behøver ikke i og for sig at have nogen afgørende Forbindelse med dette, om den paagældende har været ansat ved Jernbaneverksamhed før, eller han ikke har det. Jeg er af den Mening, at skal man have en væsentlig Forbedring af Statsbanernes Økonomi, kan der ikke være Tvivl om, at det maa ske paa Grundlag af en endda meget betydelig Indskrænkning af det Antal Mennesker, der er beskæftiget ved Banerne, idet jo Lønkontoen indenfor Banerne som bekendt spiller en overordentlig stor Rolle. Jeg maa overfor de Forhold, der her kommer i Betragtning, være af den Mening, at den nye Generaldirektør har særdeles gode Forudsætninger for paa rigtig Maade — selvfølgelig ikke paa den Maade, at man nedsætter Lønnen for de enkelte — at tilrettelægge Tingene saa økonomisk, som de, alt taget i Betragtning, med Rimelighed kan tilrettelægges. Jeg maa ogsaa hilse med Tilfredshed, at den paagældende kommer fra Postvæsenet, idet det er min personlige Tro, at et langt videregaaende Samarbejde mellem Postvæsen og Jernbane end det, der i Øjeblikket finder Sted, vilde baade den samlede Statsøkonomi ikke saa lidt. Altsaa, kort at sige, jeg hilser den foretagne Udnævnelse med Tilfredshed og haaber, at det skal lykkes den paagældende at forbedre de økonomiske Forhold væsentligt.

Jeg forlader dermed Ministrene og har et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Krag. I en kort Bemærkning i Gaar kom jeg ind paa, at den Mand, som